

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: P. K., narozen X,
bytem X,
zastoupen Mgr. Jiřím Kudřouskem, advokátem,
sídlem Osvoboditelů 2649, 440 01 Louny,

proti

žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2017, č. j. 643/UPS/2016-3,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 13. 1. 2017, č. j. 643/UPS/2016-3, a rozhodnutí Městského úřadu Louny ze dne 26. 10. 2016, č. j. MULNCJ 78256/2016, **se pro vadu řízení zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 6. 2020, č. j. 15 A 73/2017-58, v celkové výši 24 456 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2017, č. j. 643/UPS/2016-3, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Louny (dále jen „stavební úřad“) ze dne 26. 10. 2016, č. j. MULNCJ 78256/2016. Tímto rozhodnutím stavební úřad podle § 51 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl žalobcovu žádost o dodatečné povolení stavby „*Přístavba a nástavba stávajícího zahradního domku č. ev. X, stavba žumpy*“ na pozemcích parc. č. XA a XB v katastrálním území X (dále jen „předmětná stavba“). Žalobce se v žalobě současně domáhal toho, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí stavebního úřadu a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce předeslal, že předmětnou stavbu realizoval v době, kdy neexistoval žádný právní předpis či opatření, které by tomu bránilo, a z architektonického i stavebního hlediska byla provedena v souladu s tehdejšími předpisy. Podle žalobce vydal dne 30. 9. 2009 správní orgán (odbor rozvoje města, úsek památkové péče a architekta města) souhlas s projektovou dokumentací přestavby pro změnu užívání. Žalobce poukázal na to, že v roce 2009, kdy podal žádost o dodatečné povolení stavby, již nebylo vyhověno jen z formálních důvodů (nedoložil vše potřebné), se podle opatření odboru životního prostředí v oblasti nesměly umísťovat, povolovat ani provádět stavby. Zdůraznil, že předmětná stavba již byla v té době zřízena a že se zmíněné opatření výhradně týkalo umístění nové stavby, o které však v daném případě nešlo. Žalobce dodal, že zamítavé stanovisko z roku 2009 se o zákazu přístavby či přestavby nezmiňuje. Podle žalobce neexistoval žádný právní důvod k nepovolení předmětné stavby, a žalobce tak byl od samého počátku v dobré víře, že správní orgán nemá proti přestavbě námitky a že legalizaci stavby nic nebrání, doloží-li žalobce v budoucnu potřebné dokumenty. Napadené rozhodnutí proto žalobce označil za nezákonné a vydané v rozporu se zásadou ochrany dobré víry ve smyslu § 2 odst. 3 správního řádu.
3. Žalobce rovněž nesouhlasil s výkladem § 67 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“), který zastával žalovaný. Žalobce trval na tom, že vodní zákon nezakazuje stavební úpravy, rekonstrukce, opravy a změny užívání staveb, které se již legálně nacházejí v aktivní zóně záplavových území. Podle žalobce cílí předmětné ustanovení na nové stavby a nezakazuje veškerou stavební činnost. V této souvislosti žalobce poukázal na novelu vodního zákona účinnou od 1. 8. 2010, která doplnila zákaz umísťovat, povolovat a provádět stavby v tom směru, že neplatí pro údržbu staveb a stavební úpravy, pokud nedojde ke zhoršení odtokových poměrů. Žalobce zopakoval, že nepostavil novou stavbu, šlo pouze o přestavbu – přístavbu stávající legální stavby. Chybný výklad § 67 odst. 1 vodního zákona způsobuje podle žalobce nezákonnost napadeného rozhodnutí i jeho nepřezkoumatelnost, neboť se správní orgány nezabývaly dopadem zmíněné novelizace ani odtokovými poměry dané stavby. Žalobce poznamenal, že žalovaný chybně používal citaci § 67 odst. 1 vodního zákona ve znění před novelou. Doplnil, že předmětná stavba je řešena tak, že část půdorysně rozšiřující původní stavbu stojí na pilotech a při zemi jsou ponechány otvory, tudíž případná tekoucí voda může pod přístavbou protékat a případné protékající vodě stojí v cestě toliko překážka odpovídající původní stavbě. Žalobce měl za to, že ke zhoršení odtokových poměrů nedošlo.
4. Podle žalobce nebyla nástavba stávajícího objektu provedena na pozemku, kde to právní předpis zakazuje, nýbrž na stávající stavbě, tudíž se na ni zákaz nevztahuje. Opačný závěr

žalovaného pokládal žalobce za nesprávný a nezákonný. Zamítnutí stavby žumpy bylo podle žalobce absurdní, neboť jímání odpadních vod do žumpy bylo již součástí původního rekreačního objektu a změna po technické stránce nevyhovující žumpy na stávající stav neodporuje žádnému právnímu předpisu či opatření, ani § 67 odst. 1 vodního zákona. Podotkl, že realizovanou stavbu žumpy lze podřadit pod údržbu staveb a stavební úpravy, které jsou povoleny, nedojde-li ke zhoršení odtokových poměrů, a navíc jsou stavby pro jímání vod a odvádění odpadních vod v § 67 odst. 1 vodního zákona přímo uvedeny jako výjimka. Také v tomto spatřoval žalobce nezákonnost napadeného rozhodnutí.

5. Žalobce upozornil na skutečnost, že se v aktivní zóně záplavového území nachází nespočet staveb, u nichž správním orgánům nevadí, že jsou vystavěny údajně v rozporu se zákazem plynoucím z vodního zákona, konkrétně v katastrálním území X stavba bez č. p./č. e. na pozemku parc. č. X ve vlastnictví manželů E., rodinný dům – stavba č. p. X, která je součástí pozemku parc. č. X, ve vlastnictví M. B., stavba na pozemku parc. č. X ve vlastnictví společnosti C-SYSTÉM TRADE s. r. o., areál sportoviště Čechie, stavba občerstvení s příslušenstvím v areálu městského koupaliště v Lounech, stavby tzv. kamenného lesa. Žalobce poznamenal, že mu stavební úřad sdělením ze dne 30. 5. 2016 potvrdil, že stavba č. p. X, infrastruktura areálu sportoviště Čechie a stavba občerstvení s příslušenstvím v areálu městského koupaliště v Lounech jsou užívány v souladu s platnými právními předpisy. Podle žalobce však tyto stavby byly postaveny nebo legalizovány v době, kdy již bylo dané území definováno jako aktivní zóna záplavového území, a pokud by platil výklad žalovaného, nemohly by být nikdy povoleny. Žalobce zdůraznil, že pokud stavební úřad tyto či obdobné stavby povolil, není možné, aby žalobci dodatečné povolení k legalizaci jeho stavby nevydal. Popsané jednání je podle žalobce v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu, je svévolným zneužíváním pravomoci, diskriminační a nezákonné. Žalobce podotkl, že touto námitkou se správní orgány nezabývaly, pouze se omezily na konstatování, že se netýká předmětu řízení. Podle žalobce nicméně bylo povinností správních orgánů vysvětlit, proč se v typově obdobných případech chovají ke každému subjektu jinak, resp. proč vydávají diskriminační rozhodnutí.
6. S názorem žalovaného, že posouzení oprávněnosti předmětné stavby je nutno učinit pouze podle právní úpravy účinné v roce 2016, žalobce zásadně nesouhlasil. Pokud stavba vznikla v době, kdy daná oblast nebyla aktivní zónou záplavového území a v době jejího vzniku nic nebránilo jejímu povolení, není podle žalobce možné dodatečné povolení stavby zamítnout pouze z důvodu vzniku aktivní zóny záplavového území a ignorovat předpisy účinné v době vzniku stavebních úprav. Žalobce měl za to, že po hmotné stránce dodržel všechny právní předpisy, a proto pouze z důvodu nedodržení procesních předpisů nelze zamítnout legalizaci stavby a vystavit jej sankci spočívající v odstranění stavby. Žalobce poukázal na absurdnost situace nastolené správními orgány, kdy zřízení aktivní zóny záplavového území by pro něj mělo zpětné účinky a stavba, která stála již před zřízením této zóny, by musela být odstraněna. Zdůraznil, že změna oblasti na aktivní zónu záplavové oblasti nemůže mít takto negativní dopad na práva vlastníků nemovitých věcí, které se v ní nacházejí. Žalobce dodal, že jeho stavba ve své původní i současné podobě je léta užívána bez závad k okolnímu terénu a území a za celou dobu nedošlo k jejímu ohrožení v rámci povodní. Podle žalobce je navíc připravována studie na zvýšení retence v nádrži Nechanice spolu s úpravami vodního toku Ohře, což může v brzké době zajistit i vynětí předmětné oblasti z aktivní zóny záplavového území. Poté by již žalobci nic nebránilo v získání dodatečného povolení stavby. S touto námitkou se však správní orgány nevypořádaly, a jejich rozhodnutí jsou proto nepřezkoumatelná a nezákonná.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve svém vyjádření trval na tom, že pro provedení předmětné stavby bylo podle právního předpisu účinného v době realizace stavby – zákon č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, (dále jen „starý stavební zákon“) – třeba územní rozhodnutí a stavební povolení, případně ohlášení stavebnímu úřadu. Pokud žalobce provedl předmětnou stavbu v domněnání, že mu postačí vyjádření k projektové dokumentaci (vydané ovšem až v roce 2009), a nezjišťoval, zda není vyžadováno jiné povolení, nemůže se podle žalovaného odvolávat na dobrou víru. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 94/2011. Žalovaný dále poznamenal, že vodní zákon nedefinuje pojmy stavba, údržba stavby a stavební úpravy, a proto je třeba vycházet z definic uvedených ve stavebních předpisech. S odkazem na definice těchto pojmů v zákoně č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) žalovaný konstatoval, že v § 67 odst. 1 vodního zákona obsažený zákaz v aktivní zóně záplavového území umisťovat, povolovat a provádět stavby se nevztahuje jen na nové stavby, ale též na části stavby nebo změny dokončené stavby. Dodal, že provedená nástavba a přístavba nebyla udržovacími pracemi ani stavební úpravou, a proto na ni novelizované znění § 67 odst. 1 vodního zákona nedopadá.
8. Podle žalovaného se přístavbou nově zastavuje stavební pozemek a je třeba zkoumat, zda je přístavba na daném pozemku přípustná. I v případě nástavby musí stavební úřad zkoumat, zda je v souladu s charakterem a funkčním využitím pozemku, na němž má být umístěna, neboť na každém pozemku nelze umístit jakoukoli stavbu. Žalovaný podotkl, že pokud došlo k odstranění údajné původní zděné žumpy, která nebyla součástí stavebního povolení ze dne 24. 1. 1977 na stavbu původního zahradního domku, a umístění nové – plastové, jedná se o novou stavbu, která podle stavebního zákona vyžaduje územní rozhodnutí, případně územní souhlas a ohlášení stavebnímu úřadu. Skutečnost, že se jedná o stavbu povolenou, podle žalovaného sám žalobce zpochybnil podáním žádosti o její dodatečné povolení. Žalovaný doplnil, že povolení jímky považuje za bezpředmětné, pokud nebude naplněn její účel, tj. likvidace odpadních vod z objektu pro bydlení. Změnu dokončené stavby zahradního domku za účelem změny v užívání na objekt k trvalému bydlení nelze povolit, tudíž jímka nebude plnit svou funkci, a proto ji nelze povolit.
9. K žalobcem uváděným dalším stavbám v daném území žalovaný uvedl, že nebyly předmětem odvolacího řízení, a proto k námitce směřující k těmto stavbám nebylo v odvolacím řízení s odkazem na § 114 odst. 1 stavebního zákona přihlédnuto. Poznamenal, že pokud byly tyto stavby povoleny, museli jejich vlastníci prokázat splnění podmínek daných stavebním zákonem. Skutečnost, že tyto stavby byly povoleny, podle žalovaného neznámá, že bude v dané oblasti následně povolena jakákoli jiná stavba. Ohledně užití právní úpravy žalovaný trval na tom, že řízení o dodatečném povolení stavby je vedeno podle nyní platného stavebního zákona s tím, že pro posouzení, zda jde o stavbu povolenou, či nepovolenou se zjišťuje, zda stavba v době svého vzniku vyžadovala rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu. To předmětná stavba vyžadovala, a proto podle žalovaného nelze přisvědčit žalobci, že provedení stavby nic nebránilo. Žalovaný upozornil na to, že každý, kdo zahájí stavbu bez pravomocného stavebního povolení, se vystavuje nebezpečí, že bude podroben řízení o odstranění stavby. Podá-li dotýčný žádost o dodatečné povolení stavby, je nutné vycházet z právního stavu, který tu je v době rozhodování o tomto dodatečném povolení. Nepříznivý stav vyvolaný změnou právních předpisů, které stavebníkovi uložily více povinností, musí podle žalovaného nést stavebník, neboť on způsobil protiprávní následek. Žalovaný uzavřel, že dosavadní užívání předmětné stavby bez závad, negativního vlivu na okolí a bez ohrožení povodní nic

nemění na tom, že jde o stavbu nepovolenou, umístěnou v rozporu s právními předpisy. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Ústní jednání soudu

10. Při jednání soudu konaném dne 24. 6. 2020 právní zástupce žalobce poukázal na skutečnost, že žalobce a jeho manželka jsou oba důchodci, mají v předmětné stavbě evidovaný trvalý pobyt a že žalobcova manželka prodělala v roce 2019 mozkovou příhodu. Samotný žalobce při jednání podotkl, že předmětná stavba byla realizována v letech 2000 až 2002, ovšem dodatečná projektová dokumentace byla vyhotovena až v roce 2009.
11. Pověřená pracovnice žalovaného při tomto jednání trvala na tom, že nebyly splněny podmínky pro dodatečné povolení stavby, zejména upozornila na to, že stavba stojí v aktivní zóně záplavového území.

Posouzení věci soudem

12. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
13. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů soud směrem k žalobci připomíná, že soudní řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou koncentrace, jež nachází svůj odraz v § 71 odst. 2 třetí věty s. ř. s., podle které *„[r]ozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.“* Soud se proto může věcně zabývat jen těmi žalobními body, které byly uplatněny ve lhůtě dvou měsíců poté, kdy bylo napadené rozhodnutí žalobci doručeno (srov. § 72 odst. 1 s. ř. s.), tj. v projednávané věci do 16. 3. 2017, neboť napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 16. 1. 2017. Projednání později uplatněných žalobních bodů by znamenalo nepřípustné porušení principu koncentrace řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69). Z těchto důvodů soud nemohl přihlížet k těm žalobním bodům, které žalobce nově vznesl při jednání soudu dne 24. 6. 2020, neboť tak učinil až po uplynutí lhůty pro podání žaloby, která je podle § 71 odst. 2 s. ř. s. nejzazším limitem i pro případné rozšíření žaloby o další žalobní body. Soud se proto nemohl zabývat opožděnými námitkami, že žalobce a jeho manželka jsou oba důchodci, mají v předmětné stavbě evidovaný trvalý pobyt a že žalobcova manželka prodělala v roce 2019 mozkovou příhodu. Nad rámec potřebného odůvodnění soud poznamenává, že tyto námitky jsou pro projednávanou věc zcela irrelevantní, neboť nijak nesouvisí s tím, zda byly splněny podmínky pro dodatečné povolení předmětné stavby, či nikoli.
14. Soud dále konstatuje, že o žalobě v projednávané věci již jednou rozhodl, když ji rozsudkem ze dne 24. 6. 2020, č. j. 15 A 73/2017-58, zamítl jako nedůvodnou. Nejvyšší správní soud však ke kasační stížnosti žalobce zmíněný rozsudek svým rozsudkem ze dne 28. 2. 2022, č. j. 2 As 264/2020-37, zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení, a to s odůvodněním, že se zdejší soud vůbec nevyjádřil k otázce, zda je žalobcem realizovaná Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žumpa stavbou pro jímání vod či odvádění odpadních vod, pro kterou zákaz umístění, povolení či provedení v aktivní zóně záplavové oblasti neplatí. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku výslovně uvedl: „Stěžovatel [žalobce] žádnou argumentaci k otázce, proč v roce 2008 na pozemku u domku umístěná plastová žumpa není novou stavbou, případně proč má být považována za údržbu původní zděné žumpy, případně její stavební úpravu, neuvedl. Dílčí závěr krajského soudu, že realizace předmětné žumpy nespadá pod pojem údržba či stavební úprava, tedy nevyvracel. V novém řízení se tedy krajský soud zaměří pouze na ověření, zda napadené rozhodnutí obsahuje stran žumpy, o jejíž dodatečné povolení stěžovatel [žalobce] v roce 2016 požádal, přezkoumatelný závěr a v závislosti na výsledku pak posoudí pouze to, zda je stavbou pro jímání vod či pro odvádění odpadních vod, a pokud ano, zda § 67 odst. 1 vodního zákona bránil vyhovění žádosti v tomto rozsahu. ... V dalším řízení proto krajský soud posoudí důvodnost žaloby znovu, včetně otázky, zda se na stavbu žumpy vztahuje výjimka ze zákazu stavební činnosti v záplavovém území.“ Tímto právním názorem je zdejší soud v projednávané věci podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán.

15. Z včasné uplatněných žalobních bodů se soud nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se správní orgány nezabývaly dopadem novelizace § 67 odst. 1 vodního zákona, odtokovými poměry předmětné stavby a námitkou existence jiných staveb v aktivní zóně záplavového území, kdy podle žalobce bylo jejich povinností vysvětlit, proč se v typově obdobných případech chovají ke každému subjektu jinak, resp. proč vydávají diskriminační rozhodnutí. Žalobce současně tvrdil, že se správní orgány nevypořádaly s námitkou připravované studie, která může v brzké době zajistit vynětí předmětné oblasti z aktivní zóny záplavového území. Soud podrobně prostudoval odůvodnění napadeného rozhodnutí a shledal, že žalovaný na stranách 3 a 4 napadeného rozhodnutí vysvětlil, že zákaz stanovený v § 67 odst. 1 vodního zákona se vztahuje i na části stavby nebo změny dokončené stavby – nástavbu a přístavbu, o které šlo v projednávané věci. Žalovaný podle názoru soudu nebyl povinen se zabývat dopadem novelizace § 67 odst. 1 vodního zákona a odtokovými poměry předmětné stavby, neboť k tomu nesměřovala žádná odvolací námitka. Soud dodává, že pokud žalovaný jednoznačně označil předmětnou stavbu jako nástavbu a přístavbu, implicitně tím dal současně najevo, že se nejedná o údržbu stavby ani o stavební úpravu, tudíž žalobcem namítaná novelizace § 67 odst. 1 vodního zákona není pro projednávanou věc relevantní. K námitce existence jiných staveb v aktivní zóně záplavového území a k možné diskriminaci se žalovaný vyjádřil na stranách 4 a 5 napadeného rozhodnutí, kde s odkazem na § 114 odst. 1 stavebního zákona poznamenal, že se netýkají předmětu řízení, a dodal, že pokud byly v odvolání zmíněné stavby povoleny, museli jejich vlastníci prokázat splnění podmínek daných stavebním zákonem, přičemž povolení těchto staveb neznamená, že v dané oblasti bude následně povolena jakákoli jiná stavba. Toto odůvodnění považuje soud za zcela dostačující. Pokud jde o údajnou připravovanou studii, která může v brzké době zajistit vynětí předmětné oblasti z aktivní zóny záplavového území, soud zjistil, že žalobce nic takového ve svém odvolání netvrdil, a proto nebylo povinností žalovaného se touto otázkou v napadeném rozhodnutí zabývat. Ve skutečnostech namítaných žalobcem tedy soud nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí neshledal.
16. Soud je však současně povinen posuzovat přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí také z úřední povinnosti. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, publ. pod č. 2288/2011 Sb. NSS, totiž platí, že „[k]rajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení, byť by nebyly žalobcem výslovně namítány, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů

(§ 75 odst. 2 s. ř. s.).“ Taková situace podle názoru zdejšího soudu nastala v projednávané věci.

17. Z § 68 odst. 3 věty první správního řádu vyplývá, že „[v] odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.“ Výkladem citovaného ustanovení se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, který například v rozsudku ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, vyslovil, že „... rozhodnutí musí splňovat předepsané náležitosti, a to jak formální, tak obsahové; ty vychází z § 68 [...] správního řádu [...] a představují je: výroková část, odůvodnění a poučení účastníků. Těžiště lze přitom spatřovat nejen ve výrokové části správního rozhodnutí, ale rovněž v jeho odůvodnění, jež má poskytnout skutkovou a právní oporu výroku rozhodnutí. Z odůvodnění jakéhokoli správního rozhodnutí tak musí být zřejmé, proč správní orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části rozhodnutí. Tyto důvody musí vycházet z provedeného dokazování, musí být jasné a přesvědčivé. Funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Náležité odůvodnění správního rozhodnutí má však vedle výše naznačené funkce i další rozměr, neboť podporuje smysluplný výkon práva na podání opravného prostředku; při neznalosti důvodů či úvah, jimiž se správní orgán při posuzování dané věci řídil, lze totiž právo na podání odvolání, příp. rozkladu – ač není právně popřeno – reálně uplatnit jen stěží.“
18. V projednávané věci rozhodovaly správní orgány o žalobcově žádosti o dodatečné povolení stavby „Přístavba a nástavba stávajícího zahradního domku č. ev. X, stavba žumpy“ a odůvodnění svých rozhodnutí založily na tom, že pozemky parc. č. XA a XB v katastrálním území X, na nichž se předmětná stavba nachází, leží v aktivní zóně záplavového území řeky Ohře, kde se podle § 67 odst. 1 vodního zákona s určitými výjimkami nesmějí umísťovat, povolovat ani provádět žádné stavby. Podle stavebního úřadu „stavba zahradního domu“, tj. předmětná stavba, mezi tyto výjimky nespadá. Tento závěr následně potvrdil v napadeném rozhodnutí i žalovaný. Oba správní orgány se tak při posuzování žalobcovy žádosti omezily toliko na přístavbu a nástavbu zahradního domku, aniž by se jakkoli vyjádřily ke stavbě žumpy, která byla rovněž předmětem žalobcovy žádosti. Podle názoru soudu se tak správní orgány ve svých rozhodnutích opomněly vypořádat s částí předmětu řízení, jak jej žalobce vymezil ve své žádosti, a neposoudily, zda se na stavbu žumpy vztahuje výjimka podle § 67 odst. 1 vodního zákona, či nikoli. Soud tak dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí stavebního úřadu jsou v tomto ohledu nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů rozhodnutí.
19. Soud nepřehlédl, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je předmět řízení o dodatečném povolení stavby vymezen žádostí a záleží jen na žadateli, zda požádá o dodatečné povolení celé odstraňované stavby (příp. souboru staveb), či zda se žádost bude týkat pouze některé její části (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2019, č. j. 10 As 69/2019-48, nebo ze dne 23. 11. 2011, č. j. 3 As 18/2011-117). V prvním z uvedených rozsudků Nejvyšší správní soud dále vyslovil, že „[b]ýlo na stěžovatelích, aby nejpozději v průběhu řízení využili práva nově vymezit předmět řízení, příp. požádat o rozdělení sporných a nesporných stavebních úprav do dvou řízení o dodatečném povolení stavby, a to tak, aby alespoň část ‚černých‘ stavebních úprav mohla být dodatečně legalizována.“ S tímto názorem Nejvyššího správního soudu se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že správní orgány jsou v řízení o dodatečném povolení stavby vázány tím, jak je tato stavba vymezena v žádosti, kterou bylo řízení zahájeno. Pokud však nelze stavbu dodatečně

povolit celou, musí správní orgány žadateli umožnit v průběhu řízení nově vymezit jeho předmět tak, aby dosáhl legalizace alespoň oddělitelné části stavby vymezené v původní žádosti.

20. Podle názoru soudu nelze vyloučit, že stavba žumpy může spadat do okruhu výjimek uvedených v § 67 odst. 1 vodního zákona. Tuto právní otázku by však primárně měly posoudit správní orgány, které se k ní dosud nijak nevyjádřily. Dospějí-li správní orgány k závěru, že stavbu žumpy lze dodatečně povolit, musí následně v souladu s citovanou judikaturou žalobci umožnit vznést požadavek na nové vymezení předmětu řízení o dodatečném povolení stavby, a dosáhnout tak případného dodatečného povolení alespoň ve vztahu ke stavbě žumpy, jak vyplývá ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2022, č. j. 2 As 264/2020-37.
21. Soud dále konstatuje, že podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS, platí, že *„[d]ůvod nepřezkoumatelnosti rozhodnutí odvolacího orgánu posuzujícího více oddělitelných skutkových nebo právních otázek může být ... dán i toliko ve vztahu k některým z nich. Ostatní oddělitelné skutkové nebo právní otázky krajský soud přezkoumá vždy, má-li jejich řešení význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci.“* V projednávané věci podle názoru zdejšího soudu nebrání zjištěná nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů tomu, aby se soud zabýval dalšími žalobními body vyjma námitek vztahujících se ke stavbě žumpy (u těch soud nemůže předjímat dosud nevyslovené závěry správních orgánů).
22. Před vypořádáním dalších námitek považuje soud za nezbytné připomenout, že žalobce realizoval předmětnou stavbu nelegálně, neboť v roce 2008, kdy byla podle jeho vlastního tvrzení obsaženého v projektové dokumentaci založené ve správním spisu provedena, bylo pro její realizaci podle § 76 odst. 1 a § 81 odst. 2 písm. a) a b) stavebního zákona vyžadováno územní rozhodnutí o změně stavby a podle § 126 téhož zákona také souhlas stavebního úřadu se změnou v užívání stavby. Správní orgány vyšly žalobci vstříc v tom směru, že akceptovaly jeho tvrzení, že předmětná stavba byla realizována v letech 2000 až 2002, nicméně ani tato skutečnost nic nemění na nelegálnosti realizace stavby. Podle § 85 odst. 2 starého stavebního zákona totiž platilo, že změnu v užívání stavby, která je spojena se změnou stavby, projedná stavební úřad ve stavebním řízení a po jejím dokončení provede kolaudaci změny stavby. Žalobce mimo jakoukoli pochybnost provedl změnu v užívání stavby (z rekreačního objektu na objekt k trvalému bydlení), která byla spojena se změnou stavby (přístavba a nástavba), tudíž byl povinen postupovat podle citovaného ustanovení starého stavebního zákona. Soud dále připomíná, že předmětná stavba (nástavba a přístavba) vyžadovala podle § 54 a § 55 odst. 1 starého stavebního zákona stavební povolení, neboť nešlo o žádnou ze staveb uvedených v § 56 starého stavebního zákona, které nevyžadovaly stavební povolení ani ohlášení, a rovněž nešlo o drobnou stavbu, stavební úpravy, kterými se nemění vzhled stavby a způsob užívání stavby, či udržovací práce, u nichž by postačilo ohlášení stavebnímu úřadu (srov. § 55 odst. 2 a 3 starého stavebního zákona). Žalobce tedy k realizaci předmětné stavby, pokud proběhla v letech 2000 až 2002, potřeboval stavební povolení, resp. rozhodnutí podle § 85 starého stavebního zákona. Žalobce však před provedením předmětné stavby žádné ze zákonem vyžadovaných rozhodnutí či souhlasů (ať podle stavebního zákona, či starého stavebního zákona) nezískal, tudíž zjevně předmětnou stavbu realizoval v rozporu se zákonem. Jen na okraj soud dodává, že případná neznalost zákona neomlouvá.
23. Vycházeje z tohoto zjištění soud rozhodně nemůže akceptovat žalobcovu argumentaci, že stavbu realizoval v době, kde neexistoval žádný právní předpis či opatření, které by tomu bránilo. Opak je totiž pravdou – provedení předmětné stavby bránila již jen ta skutečnost, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

že si žalobce předem neopatřil příslušné územní rozhodnutí a souhlas stavebního úřadu. Podle názoru soudu je přitom irelevantní, zda byla předmětná stavba z hlediska architektonického a stavebního provedena v souladu s právními předpisy, neboť přinejmenším nebyla řádně povolena a odsouhlasena stavebním úřadem. Dodatečný souhlas města Louny, odboru rozvoje města, úseku památkové péče a architekta města, ze dne 30. 9. 2009, č. j. MULN/14361/2009/RM/2, na tom nemůže nic změnit, neboť se jednalo toliko o souhlas s projektovou dokumentací již provedené stavby, který měl sloužit jen jako podklad pro stavební řízení a který nemůže stavební řízení nahrazovat.

24. Za dané situace pokládá soud za naprosto vyvrácené žalobcovo tvrzení o jeho údajné dobré víře, že stavební úřad nemá proti přestavbě námitky a že legalizaci stavby nic nebrání. Především je vyloučeno, aby byl žalobce, který realizoval předmětnou stavbu bez příslušného rozhodnutí a souhlasu stavebního úřadu, v dobré víře, že stavební úřad nemá proti stavbě námitky. Žalobcův protiprávní postup totiž v žádném případě nemohl založit dobrou víru, kterou rovněž nelze dovozovat z dodatečného souhlasu města Louny (nikoli stavebního úřadu) s projektovou dokumentací, tedy nikoli se stavbou jako takovou. Současně podle názoru soudu nelze z rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 9. 11. 2009, č. j. MULN/17203/2009/SU/Ma, jímž byla podle § 127 odst. 2 stavebního zákona zakázána změna v užívání stavby pro individuální rekreaci na pozemcích parc. č. XA a XB v katastrálním území X na rodinný dům, dovozovat, že doloží-li žalobce v budoucnu potřebné dokumenty, legalizaci stavby nic nebrání. Citované rozhodnutí totiž vychází z toho, že žalobce nereagoval na výzvu a nepožádal o dodatečné povolení stavby, aniž by v tomto rozhodnutí bylo jakkoli naznačeno, že a za jakých podmínek by mohlo být žádosti vyhověno. Námitku porušení § 2 odst. 3 správního řádu a zásady ochrany dobré víry proto soud vyhodnotil jako zcela nedůvodnou.
25. Poté soud přistoupil k hodnocení žalobních bodů týkajících se výkladu a aplikace § 67 odst. 1 vodního zákona, podle jehož znění účinného do 31. 7. 2010 platilo, že „*[v] aktivní zóně záplavových území se nesmí umísťovat, povolovat ani provádět stavby s výjimkou vodních děl, jimiž se upravuje vodní tok, převádějí povodňové průtoky, provádějí opatření na ochranu před povodněmi nebo která jinak souvisejí s vodním tokem nebo jimiž se zlepšují odtokové poměry, staveb pro jímání vod, odvádění odpadních vod a odvádění srážkových vod a dále nezbytných staveb dopravní a technické infrastruktury, zřizování konstrukcí chmelnic, jsou-li zřizovány v záplavovém území v katastrálních územích vymezených podle zákona č. 97/1996 Sb., o ochraně chmele, ve znění pozdějších předpisů, za podmínky, že současně budou provedena taková opatření, že bude minimalizován vliv na povodňové průtoky.*“ Soud se plně ztotožňuje s názorem žalovaného, že vodní zákon nedefinuje pojem stavba ani další relevantní pojmy stavebního práva, a proto je třeba jejich definice hledat přímo ve stavebním zákoně.
26. Podle § 2 odst. 4 stavebního zákona pojem stavba podle okolností znamená i její část nebo změnu dokončené stavby. Z § 2 odst. 5 stavebního zákona přitom vyplývá, že „*[z]měnou dokončené stavby je*
- a) *nástavba, kterou se stavba zvyšuje,*
 - b) *přístavba, kterou se stavba půdorysně rozšiřuje a která je vzájemně provozně propojena s dosavadní stavbou,*
 - c) *stavební úprava, při které se zachovává vnější půdorysné i výškové ohraničení stavby; za stavební úpravu se považuje též zateplení pláště stavby.*“
27. Vzhledem k tomu, že pojem stavba zahrnuje i změnu dokončené stavby, tedy nástavbu i přístavbu, které realizoval žalobce, je podle názoru soudu třeba citovaný § 67 odst. 1 vodního zákona vykládat tak, že nezakazuje umísťovat, povolovat a provádět v aktivní

zóně záplavového území toliko nové stavby, nýbrž veškeré stavební aktivity, které lze zahrnout pod pojem stavba, a to s výjimkou staveb v tomto ustanovení vyjmenovaných. Předmětný zákaz se proto vztahuje též na nástavbu a přístavbu, o jejichž legalizaci žalobce usiluje.

28. Žalobci nelze přisvědčit ani v tom, že by znění § 67 odst. 1 vodního zákona účinné od 1. 8. 2010 na výše popsaných závěrech cokoli změnilo. Doplněný text, který vyloučil z obecného zákazu údržbu staveb a stavební úpravy, pokud nedojde ke zhoršení odtokových průměrů, totiž nic nemění na trvajícím zákazu nástaveb a přístaveb. Jak již soud uvedl, stavební zákon rozlišuje v § 2 odst. 5 tři druhy změny dokončených staveb, a to nástavby, přístavby a stavební úpravy. Pokud žalobce realizoval nástavbu a přístavbu, je zcela zjevné, že se nejednalo o stavební úpravu, jejíž základní vlastností je to, že zachovává vnější půdorysné i výškové ohraničení stavby. Nástavba a přístavba současně logicky nemůže být ani údržbou stavby, neboť údržba nepředstavuje změnu dokončené stavby. Pokud tedy § 67 odst. 1 vodního zákona ve znění účinném od 1. 8. 2010 za určitých podmínek umožňuje údržbu staveb a stavební úpravy, neznamená to, že by dovoloval stavbu, o jejíž legalizaci žalobce usiluje, neboť ta nebyla ani údržbou, ani stavební úpravou.
29. Soud proto nesouhlasí se žalobcovým výkladem § 67 odst. 1 vodního zákona v jeho znění účinném do 31. 7. 2010 i od 1. 8. 2010 a žalobcovu argumentaci tím, že nepostavil novou stavbu, vyhodnotil soud jako zcela nedůvodnou. Zcela bez významu pro projednávanou věc pak zůstává žalobcovo přesvědčení, že nedošlo ke zhoršení odtokových poměrů. S ohledem na výše uvedené pak ani nebylo povinností správních orgánů se zkoumáním odtokových poměrů jakkoli zabývat a za pochybení nelze považovat ani to, že ve svých rozhodnutích citovaly § 67 odst. 1 vodního zákona ve znění účinném do 31. 7. 2010.
30. Žalobcovo tvrzení, že předmětná stavba nebyla provedena na pozemku, kde to právní předpis zakazuje, nýbrž na stávající stavbě, považuje soud za účelovou snahu zvrátit negativní důsledky spojené se zamítnutím žádosti o legalizaci předmětné stavby. Především je třeba si uvědomit, že nešlo jen o nástavbu, která skutečně půdorysem nepřesahuje původní stavbu, nýbrž také o přístavbu, jež půdorys mění. Navíc – jak již bylo vysvětleno – zákaz stanovený v § 67 odst. 1 vodního zákona se týká také změn dokončených staveb v podobě nástavby, tudíž není podstatné, zda byla stavba provedena přímo na pozemku nebo na jiné stávající stavbě. I tuto námitku proto soud shledal nedůvodnou.
31. K žalobní námitce poukazující na údajnou diskriminaci, zneužití pravomoci a porušení § 2 odst. 4 správního řádu zdejší soud odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v jeho rozsudku ze dne 28. 2. 2022, č. j. 2 As 264/2020-37, podle kterého žalobce „... jistě měl právo na to, aby mu správní orgán poskytl relevantní odpověď na výtku rozdílného přístupu k obdobným případům. Nicméně je třeba mít také na paměti, že nezákonná správní praxe legitimní očekávání nezakládá. Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 25. 4. 2006, č. j. 2 As 7/2005-86, uvedl následující: *„[ú]častník řízení se však nepochybně před správním orgánem může dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech jen tehdy, byl-li tento předchozí postup správního orgánu v souladu se zákonem. To znamená, že se nemůže domáhat, aby správní orgán nadále dodržoval svoji předchozí nezákonnou správní praxi, i když nebyla relevantně napadena či jinými mechanismy uvedena do souladu se zákonem, ale může se domáhat pouze, aby správní orgán dodržoval takovou správní praxi, která se pohybuje v mezích prostoru pro uvážení, jenž je mu zákonem dán“* (shodně též např. rozsudek NSS ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5 As 155/2015-35). Stěžovatel [žalobce] tedy nemůže očekávat, že by v případě, že stavební úřad u jiných nemovitostí v rozporu se zákonem povolil stavbu na území, kde to zákon zakazuje, dosáhl vyhovění své žádosti bez toho, že by prokázal splnění zákonných podmínek.“ S tímto názorem Nejvyššího správního soudu Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

se zdejší soud plně ztotožnil, a předmětnou žalobní námitku proto vyhodnotil jako nedůvodnou.

32. K žalobcově námitce ohledně znění právních předpisů, podle kterého měla být jeho věc posuzována, soud připomíná, že v § 129 odst. 3 stavebního zákona uvedené podmínky, při jejichž kumulativním splnění lze stavbu dodatečně povolit, jsou formulovány v přítomném čase. To znamená, že stavební úřad musí mimo jiné zkoumat, zda stavba aktuálně není provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje. Je tedy zřejmé, že rozhodné znění právní úpravy je to, které platí v době rozhodování o žádosti o dodatečné povolení stavby.
33. Podle názoru soudu proto není relevantní, že předmětná stavba vznikla v době, kdy se nejednalo o aktivní zónu záplavového území, neboť v době rozhodování stavebního úřadu a žalovaného již tato zóna vymezena byla (a to již od roku 2002). Stejně tak není relevantní, zda a kdy bude případně pozemek, na němž předmětná stavba stojí, z uvedené zóny vyňat. Nejde totiž o minulost, ani o budoucnost, nýbrž výhradně o aktuální stav v době rozhodování správních orgánů. Soud doplňuje, že pokud žalobce nedosáhl dodatečného povolení předmětné stavby v době před zřízením aktivní zóny záplavového území v dané oblasti, jde to pouze a jen k jeho tíži, neboť současný stav zavinil výhradně on sám tím, že předmětnou stavbu realizoval bez příslušného rozhodnutí a souhlasu stavebního úřadu a že nebyl dostatečně aktivní v době, kdy podle něj dodatečnému povolení této stavby nic nebránilo (např. v řízení o změně užívání stavby vedeném v roce 2009).
34. S ohledem na výše uvedené soud nesdílí žalobcovo přesvědčení, že po hmotné stránce dodržel všechny právní předpisy a že dodatečné povolení stavby bylo zamítnuto jen z důvodu nedodržení procesních předpisů. Také žalobcova argumentace o zpětných účincích zřízení aktivní zóny záplavového území je podle názoru soudu lichá, neboť se nejedná o zpětné účinky, když stavební úřad posuzuje aktuální situaci v době svého rozhodování. Žalobcem naznačený důsledek jde přitom opět jen k jeho tíži.
35. Skutečnost, že předmětná stavba ve své původní i současné podobě je podle žalobce léta užívána bez závad k okolnímu terénu a území a za celou dobu nedošlo k jejímu ohrožení v rámci povodní, pokládá soud za irelevantní, neboť nemůže nic změnit na závěru, že tato stavba (alespoň pokud jde o přístavbu a nástavbu stávajícího zahradního domku) je mimo jakoukoli pochybnost provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje, a proto podle § 129 odst. 3 písm. b) stavebního zákona nemůže být dodatečně povolena. Stejně tak pokládá soud za bezpředmětnou údajně připravovanou studii na zvýšení retence v nádrži Nechanice spolu s úpravami vodního toku Ohře, což může zajistit i vynětí předmětné oblasti z aktivní zóny záplavového území. Jde totiž pouze o možný budoucí stav, u kterého není vůbec zřejmé, zda nastane a kdy. Ani tyto námitky proto podle názoru soudu nejsou důvodné.
36. Výše konstatovaná a Nejvyšším správním soudem potvrzená nedůvodnost těchto žalobních námitek však nic nemění na tom, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Soud proto podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro vadu řízení zrušil. Toto ustanovení umožnilo soudu rozhodnout bez jednání, ačkoli žalobce jednání požadoval. Vzhledem k tomu, že vytýkanými nedostatky bylo stíženo i rozhodnutí stavebního úřadu, soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. v zájmu zachování dvojinstančnosti řízení a možnosti obrany v režimu správního řízení zrušil také rozhodnutí stavebního úřadu. Soud současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán

právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Žalovaný, resp. stavební úřad, se tedy v dalším řízení výslovně vyjádří také ke stavbě žumpy, posoudí, zda se na stavbu žumpy vztahuje výjimka podle § 67 odst. 1 vodního zákona, či nikoli, a neopomenou vypořádat všechny žalobcem uplatněné námitky.

37. Žalobcem navržené dokazování (sdělením Městského úřadu Louny, odbor stavebního úřadu, ze dne 30. 5. 2016, kopiemi občanských průkazů žalobce a jeho manželky a propouštěcí zprávou E. N. z hospitalizace v Nemocnici Chomutov ze dne 28. 3. 2019) soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. pro nadbytečnost neprovedl, neboť všechny potřebné skutečnosti zjistil z obsahu správního spisu, jímž se ve správním soudnictví dokazování neprovádí, a navržené důkazy by na shora uvedených závěrech soudu nemohly nic změnit. Poslední tři důkazní návrhy se navíc vztahují k opožděně uplatněné námitce, že žalobce a jeho manželka jsou důchodci, mají v předmětné budově trvalý pobyt a že žalobcova manželka prodělala v roce 2019 mozkovou příhodu.
38. Vzhledem k tomu, že žalobce měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první a podle § 110 odst. 3 s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 24. 6. 2020, č. j. 15 A 73/2017-58, v celkové výši 24 456 Kč. Náhrada se skládá ze zaplacených soudních poplatků za žalobu ve výši 3 000 Kč a za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč, z částky 12 400 Kč za čtyři úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby a doplnění kasační stížnosti – 2 x § 11 odst. 1 písm. d) AT; účast u jednání soudu dne 24. 6. 2020 – § 11 odst. 1 písm. g) AT], z částky 1 200 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [čtyři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 AT] a z částky 2 856 Kč představující 21% DPH, kterou byl právní zástupce žalobce podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů. Náklady spojené s podáním blanketní kasační stížnosti nepovažoval soud za důvodně vynaložené, neboť toto podání neobsahovalo žádnou argumentaci. Důvodně vynaložené podle názoru soudu nebyly ani náklady spojené s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť žalobce s tímto návrhem úspěšný nebyl. Vzhledem k tomu, že právní zástupce žalobce náklady řízení navzdory výzvě soudu ze dne 14. 3. 2022 nevyčísлил, vycházel soud toliko ze skutečností, které jsou zřejmé z obsahu spisu, a náhradu jiných nákladů řízení žalobci nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 5. dubna 2022

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu